

Εἰς τὴν Μεγαρικὴν πανήγυριν ἐκ τῶν ὠραίων ἀθηναίων
δεσποινῶν ἡ κ. Β. Κ. ἐκλείσθη ὡς μυροδόλος ἐπιστολὴ ἐν-
τός φακέλλου στολῆς Μεγαρικῆς. Εἰς τὴν πλατεῖαν δὲ ἔτυ-
χε νὰ ὁμιλῇ μετὰ τοῦ κ. Σλήμαν ἀγγλιστί.

Ὁ Γραμματεὺς τῆς ἀγγλικῆς πρεσβείας ἀνοίξε τόσο στό-
μα ἀκούσας Μεγαρίδα ὁμιλοῦσαν τὴν γλῶσσάν του καὶ ἀ-
ποτείνας πρὸς αὐτὴν τὸν λόγον :

— Καὶ κάθησθε ἐδῶ εἰς τὰ Μέγαρα ; ἠρώτησε μετ' ἀ-
πορίας, τὴν ὁποίαν θ' ἀνεβίβαζεν εἰς τὴν διαπασῶν, ἐὰν δὲν
ἐπῆρχετο ἡ ἀναγνώρισις.

Εἰς τὸ καφενεῖον τρώων Τσόχα.

— Βρὲ, τὸ ἐσκέφθης πολὺ γιὰ νὰ μοῦ φέρῃς τὸ νερό ;

— Καὶ γι' αὐτὸ πάλι σεῖς κύριε, μοῦ 'μιλάτε μὲ τόσο
δραστήριο τρόπο !

Ὁ 'Ριζόπουλος τὴν ἔπαθε. Ἰδοὺ ὅτι δρέπει τὰ ἀντίποινα
τῶν κόπων του. Προχθὲς συναντᾷ καθ' ὁδὸν τὸν νέον ἐπί-
κουρον ἱατρὸν Κ. τοῦ ὁποίου τὴν καταδίωξιν ὡς ἐπιστρά-
του μετὰ πείσματος ἄλλοτε εἶχεν ἀναλάβει. Ἐξ ἀπροσε-
ξίας δὲ ἡ καὶ σκοπίμως δὲν τῷ φέρει σέβας, ἀλλ' ἐκεῖνος μὲ
ὑποφ' ἐκδικουμένου :

— 'Ενωματάρχα' πῶς δὲν κάμνεις τὸ σχῆμα . . .

Ὁ 'Ριζόπουλος τὰ χρειάσθηκε. Τὴν ἐπαύριον ἦτο εἰς πε-
ριορισμόν. Παρόμοια εἶναι πολλὰ τὰ παραδείγματα μὲ τοὺς
νέους ξυλλίτους, κατὰ τὴν κοινὴν φράσιν, ἀξιοματικούς.

Κατὰ τὴν Ἀνάστασιν ἐξῶθεν τῶν Ἀγ. Ἀναργύρων, γέ-
ρων ἱερῶν μετὰ τοῦ Εὐαγγελίου ἀνὰ χεῖρας ἐπιμόνως κα-
λεῖ τὸν κόσμον :

— Ὅριστε, κύριοι, καὶ ἀπ' ἐδῶ.

Ἀπαράλλακτα δημοπρασία.

Παλίμπαις χήρα πρώην βουλευτίνα, καυχᾶται εἰς ἀνε-
ψιάν της, ὅτι διῆλθε τὴν ἡμέραν εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Ὁρ-
φίως.

— Πῶς, Θεῖα, σεῖς εἰς τὰς ἀγκάλας ἐνὸς κυρίου ;

Καὶ ἐρυθρᾷ δῆθεν διὰ λογαριασμόν της.

— Ὅχι καλὲ, ἐκοιμώμουνα (!)

ΓΛΕΝΤΙ

Ἦγχε ὅσῃν ἐξοχὴ ὁ βασιλεὺς,

Κι' ὁ γέρο Κουμουνοῦρος ὅσῃν Τροϊζῆνα

Ἐγλόντισε τ' ἄρνι τῆς Πασχαλιᾶς

Ἀνάμεσα ὅσῃν ῥόδα καὶ ὅσῃν κρῖνα,

Κι' ἀπάνω ὅσῃν φαγῇ καὶ ὅσῃν πιῶσι

Ἐκαμε πανταχοῦσα δυνατή.

Ἐπέρασε τὸ Πάσχα μὴ χαρὰ
Χωρὶς διαδηλώσεις κι' ἄρθρα νέα,
Καὶ μ' ὅλη μας αὐτὴ τὴν συφορὰ
Μὰ τὸ θεὸ ἔπεράσαμε ὠραῖα.
Πρῶτο ἀπ' ὅλα ἔφαγαμε καλὰ,
Καὶ χρόνια εὐχρηθήκαμε πολλὰ.

Ὁ πόλεμος ξεχάστηκε κι' αὐτὸς
Μέσα ὅσῃς Πασχαλιᾶς τὸ πανηγύρι
Τὸν ἔχχαναν πολῖται καὶ στρατοὺς
Σὲ κάθε ρετσίνας γλυκὸ ποτῆρι.
Κι' ἡ νέα διακοίνωσις κι' αὐτὴ
Ἐξεχάστηκε ἀπάνω ὅσῃν πιῶσι.

Μὰ ζήτω τοῦ πολέμου δυνατὰ
Εἰς τὴν Χαλκίδα ἐφώναζαν καμπόσοι.

Ἡ τόκαμαν, θαρρῶ, γιὰ χωρατὰ,

Ἡ τὸ κρασί τοὺς εἶχε παλαβώσει.

Ἀλλ' ὅμως μὲ τὰ ζήτω των κι' ἐκεῖνοι
Δὲν ἐβλαψαν καθόλου τὴν εἰρήνην.

Μὲ ὅλους ἦσαν κι' εἶναι φιλικαὶ
Τοῦ κράτους μας αἱ σχέσεις ἕως τώρα,
Καὶ μόνο σὺ Τρικούπη τερεκεδὲ
Κατακλυσμὸ μᾶς φέρνεις μὲ τὴν Ὁρα.
Ἐ! λέγε ὅ,τι θέλεις : . . δὲν σ' ἀκούμε
Σὲ ξέρουμε, μᾶς ξέρεις, καὶ γελοῦμε.

Ἀνοίγει κάθε μιὰ τριανταφυλλιά,
Ἀνθίζουε λουλούδια καὶ χορτάρια,
Καὶ ζευγαρόνουν ὅλα τὰ πουλιὰ
Εἰς τῶν δεντρῶν ἀπάνω τὰ κλωνάρια.
Ὡ φύσις ποιεῖς ρωμῆς θὰ σὲ κυττάξῃ
Καὶ «ζήτω τοῦ πολέμου» θὰ φωνάξῃ;

[Souris

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ.

I

Ὁ θάνατος τοῦ Ἀλεξάνδρου καὶ οἱ Ἱρλανδοί, οἱ Μηδενί-
σται καὶ τὸ ἐλληνικὸν ζήτημα, ἡ παιζομένη ἐν Ἀθή-
ναις κωμῳδία καὶ αἱ ὑπὸ τὴν γῆν πᾶσαν ἀποκαλυπτό-
μεναι βόμβαι, τέλος μία ἀβασία ἐλληνικοῦ τριχαντηρίου
παρὰ τὴν Κάσσαν εἶχον προξενήσει ἐν τῇ κεφαλῇ μου τοι-
αύτην σύγχυσιν, ὁποίαν παρίστανεν ὁ κόσμος πρὸ τῆς δη-
μιουργίας του. Ὑπὸ τὸ κράτος ὅλων αὐτῶν τῶν ἐντυπώ-
σεων ἐκαθήμην ἐν τῷ γραφεῖῳ μου ὑποβαστάζων διὰ τῆς
παλάμης τὸ χάος μου, καθὼς ὁ θεὸς διὰ τῆς ἰδικῆς τσου τὸν
κόσμον ὁλόκληρον, καὶ ἀπὸ σκέψεως εἰς σκέψιν κατέληγον
εἰς τὸ ἀδυσσαλέον ἐκεῖνο ἐρώτημα :

— Τί εἶναι τέλος πάντων ὁ ἄνθρωπος ;

Ἀλλ' εἰς τὸ ἐρώτημα αὐτὸ ἐπνίγοντο ἄθροοι οἱ συλλογι-
σμοί μου, καθὼς οἱ ποταμοὶ καὶ τὰ παραποτάμια μετὰ δια-
κλαδώσεις πολλὰς καὶ ποικίλας ἀνὰ τὴν ξηρὰν, πνίγονται
ἐπὶ τέλους εἰς τὴν ἀφανῆ θάλασσαν !....

- Τί είναι λοιπόν ο άνθρωπος;
- Τάκ . . . τάκ . . .
- Έμπρός!

III

Μούσα του 21, μούσα των κλεφτών και άρματωλών, άσίκησα του Άφεντούλη, ιταρτάνα του Σουρή, συντρόφησα του Άντωνιάδη, και μεσίτρια έν γένει της Έθνικής των ποιητών φάρα, ή προάγουσα αυτούς είς τά μέλαθρα των όλυμπίων θεοτήτων, και είς του Παρνασσού τας χάριτας, λάβε σύ τόν κονδυλοφόρον μου είς τά δάκτυλά σου και άπεικόνισε πιστώς τόν φουστανελλοφόρον άνδρα όστις, άνοιξας τήν θύραν του γραφείου μου, διέκοψεν άποτόμως τό νήμα των σκέψεών μου.

Έχει τό πρόσωπον ήλιοκαές, τούς όφθαλμούς άγρίους και σπινθηροβολούντας ως τσακμακόπετρας, γενειάδα μακράν, μέλαιναν κατά τό ήμισυ και κατά τό έτερον ήμισυ λευκήν ως παγωτόν άνάμικτον, μύστακα έστρημμένον άλλα τοσούτου πάχους και μήκους, ώστε νομίζει τις ότι ζεύγος κεράτων έφύη επί των χειλέων του ήρωος, μέτωπον εύρύ και έρρυτιδωμένον ως πανίον άμερικανικόν άσιδέρωτον και ρίνα άνοιγοκλείουσαν ως φουσερόν σιδηρουργού. Τά πάντα έν τω προσώπω του άνδρός φαίνονται πολυμικά! Τό άνάστημά του είναι μέτριον, άλλ' εύθύ και εύσταλές. Έπί της κεφαλής του φέρει κάλυμμα (καλπάκι) ρωσσικόν, έφ' ου τό στέμμα της μεγάλης Αυτοκρατορίας τρεμοσβύνει έκ της ρυπαρότητος και της σκουριάς! Η ύπόδησίς του είναι κρητική, από δέ της μέσης και κάτω καλύπτει τό σώμά του φουστανελλα λερή, τοσούτον λερή, ώστε νομίζει τις ότι πρό μικρού τήν έβύθισεν είς βόρβορον έντός του όποιου οι χοίροι παίρνουσι τό λουτρόν των! Δύο ή τρία τουφέκια άρχαίων χρόνων κρεμάμενα επί των ώμων του, μία πιστόλα ύπνώττουσα έν τω σελαχίω του ως δρακούλα έντός του λίκνου της, έν ρεδόλθερ τό όποιον ως έκ του άμόρφου αυτού περικαλύμματος δύναται τις νά ύπολάβη και ως δίοπτρα και τέλος έν γιαταγάνιον μαυρομάνικον άποτελοϋσι τήν πανοπλίαν του ήρωος. Όλα αυτά μέ ένεθύμνησαν τήν δλόκληρον όρχήστραν του παραδόξου εκείνου ανθρώπου όστις έπεσκέψατο πέρυσι και τας Άθήνας. Άλλ' έτερον έκάτερον!! Έκτός όλων αυτών ο ήρωας μου φέρει επί του στήθους εξ παράσημα (πλήν του ελληνικού) άγνωστου φύσεως και καταγωγής, και μίαν προβιάν, ήτις τόν καθιστά κάπως άγριώτερον.

Και τώρα ότε σοι έδωκα τήν εικόνα πιστήν της καταγίδος του, έτοιμάσου ν' ακούσης και τό όνομά της, όπερ θά σοι κάμη έντύπωσιν κεραυνού έκρηγνυομένου πρό των ποδών σου **Καραϊσκάκης.**

Πώς ο Καραϊσκάκης αυτός πρό 10τίας άνεχώρησεν άπ' Άθηνών, πώς πρσευρέθη είς όλους τούς άνατολικούς πολέμους, πώς ήγωνίσθη είς τήν Σίπκαν και τήν Πλέβαν, πώς έλαβε τά παράσημα και τήν προβιάν, πώς τέλος φέρει τό ιδανικόν όνομα των νεωτέρων Έλλήνων είς τήν λερωμένην εκείνην περιβολήν, και χίλια άλλα πώς, θά γνωσθώσιν άμα τή είς Άθήνας άφίξει του.

III

Ο Καραϊσκάκης ακολουθούμενος υπό τινος οδηγού Έλληνος, έξέρχεται του γραφείου μου προς διευθέτησιν ύποθέσεών του τινων και ιδία προς παρασκευήν των διά τήν καθόδόν του είς τήν Έλλάδα. Τό καλπάκι, τά παράσημα, ή φουστανελλα, ή πανοπλία και ή προβιά είσι προκλητικώ-

τατα διά τούς όφθαλμούς των περιέργων, και άπειρος κόσμος ακολουθεί τόν πλάνητα και τόν οδηγόν, ως άθίγγανον είσερχόμενον μετά της άρκούδας του είς μεγαλούπολιν. Βίς τήν θέαν του Καραϊσκάκη πολλοί ίπποι θά άρηνιάζον, οι κύνες φεύγουσιν έντρομοι ύλακτούντες, οι δέ βόες ζητούν νά τόν κουκουλήσωσιν! Έως τόν έξέλαβον ως λύκον! Άλλ' ο Καραϊσκάκης άπαθής ως ο θάνατος διέρχεται διά μέσου όλων αυτών των ζώων ψιθυρίζων έσως καθ' έαυτόν:

— Είσαστε όρε σεις, μά είμαι κι' έγώ! . . .

Έν τούτοις οι παίδες φωνασκοϋσιν άκατάληπτά τινα λόγια, τά όποια ο Καραϊσκάκης έκλαμβάνει ως έπευρημίας και θαυμασμόν. Δέν δισταζει λοιπόν σύρων—άτυχές θύμα—και τόν οδηγόν του νά διασχίση όλες τας μεγάλας όδους της πόλεως μας άφίνων ούτως άπανταχού ίχνη άνδρός . . . καταλερωμένου! . . .

IV

Πλήν του όπλοστασίου όπερ έφερεν επί των ώμων του ο Καραϊσκάκης, διεκρίνετο και ζεύγος ύποδημάτων έφένδρου, διότι ο άνθρωπος αυτός είναι προωρισμένος νά κάμη τόν γύρον του κόσμου πεζός! . . . Άλλ' όποιον θαύμα, μετά τήν περιήγησιν δλοκλήρου της πόλεως, τά ύποδήματα του ήρωος είχαν εξαφανισθή! χείρ τολμηρά, άγνωστος, είχεν άναρπάσει αυτά από των ώμων του Καραϊσκάκη, χωρίς ούτος νά έννοήση, ούτε όταν τόν έβάρυνον, ούτε όταν τόν άπήλλαξαν του βάρους των! Εύρετε τώρα τήν διαφοράν μεταξϋ βοός και κώνωπος Καραϊσκάκη και ύποδημάτων!

Άλλ' ο Παναγία μου κλεφτείνα! σύ προστάτις της γενναίας έκείνης γενεάς, σύ είπέ μου πώς εί; Νεαπολιτάνος, είς άπόγονος του γένους των μακαρυνών, κατώρθωσε νά κλέψη ένα άρχικλέφτην παρασημοφόρον, ένα επί τέλους Καραϊσκάκη! άλλα σιωπάς . . . σιωπάς εξ έντροπής, σιωπάς εξ όνείδους, σιωπάς διότι δέν έχεις τι νά άντιτάξης άπέναντι της σκληράς πραγματικότητας, άφου είναι βέβαιοι ότι ο Καραϊσκάκης άνεχώρησεν άνευ ύποδημάτων, ο δέ Νεαπολιτάνος κηλιδώνει διά των άχρείων αυτού ποδών τά κλέφτικα ύποδήματα!!

V

Είναι δεκάτη πρωϊνή ώρα: 300 ούγγρικοι ίπποι έπιβιβάζονται ο είς μετά τόν άλλον επί αυστριακού άτμοπλοίου μέλλοντος νά μεταφέρει αυτούς είς τήν Έλλάδα· ο ούρανός είναι συννεφώδης· ή θάλασσα θραύεται κατά των βράχων άγρία· οι καπνοί των εργοστασίων και των άτμοπλοίων καθιστώσι τήν άτμοσφαιραν όμιχλώδη· τά πτηνά άποσύρονται είς τας κρύπτας των, ο δέ τριακοστός ίππος έπιβιβάζόμενος έκπέμπει άπαίσιον χρεμετισμόν! Τά πάντα προμηνύουσι τήν έλευσιν καταγίδος!

Ο Καραϊσκάκης! . . . άίφνης άκούεται φωνή μακρόθεν και ίδού ο μυστηριώδης άνθρωπος ως καρβουναποθήκη, άγριος ως τήν μορφήν της φύσεως, φαίνεται ακολουθούμενος υπό πολλού συρφετού άποδιώκοντος άλλαλαγμοίς τήν . . . έπιδημίαν! Είχεν έπιβιβασθή ο τριακοστός ίππος τόν όποιον έπηκολούθησεν ο Καραϊσκάκης τριακοστός πρώτος έν μέσω χρεμετισμών των έν τω άτμοπλοίω συναδέλφων του, και γιουχαρισμών του κατευοδούντος πλήθους.

Τεργέστη.

Dock.